

Meč

a dívka z Herštejna

Jindřiška Mendozová
ilustrace Jarmila Růžicková

bamb^oo_k

Aby mohla jakákoli knížka vzniknout, potřebuje ten, kdo ji píše, pochopení, podporu a nekonečnou trpělivost od svých nejbližších i od svých přátel. Těm všem tímto děkuji, protože to, že knížku držíte v rukou, znamená, že mi vše výše jmenované poskytli v míře více než vrchovaté.

Tentokrát bych kromě své rodiny, dětí a přátel ráda poděkovala i paní Haně Vignerové z „Příběhu módy“ za rady a konzultace, pokud jde o středověké odívání, účesy i zvyky.

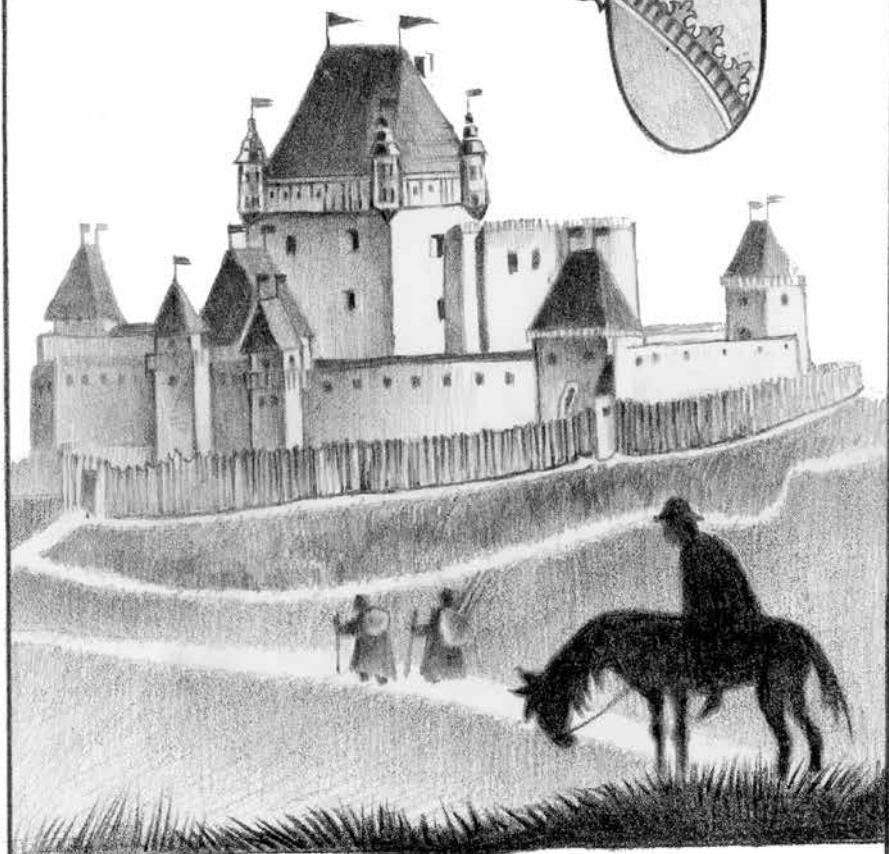
Jindřiška Mendozová

*MEČ A DÍVKA
Z HERŠTEJNA*

ilustrace Jarmila Růžičková

bambóok

Hrad Nový Herštejn a rod Herštejnů, který byl spřízněný s Bušký z Velhartic, skutečně existovaly. Z hradu je dnes opuštěná zřícenina a Herštejnové jsou jedním z těch rodů, které se dnešních dní nedočkaly. Stejně jako Herštejnové, skutečně žil i bavorský kníže Albrecht. Další postavy už patří do světa fantazie... I když – kdo dokáže říct, co se nakonec stát mohlo a třeba i stalo...

Nový Herstein

KAPITOLA PRVNÍ

Anežka sebou trhla. Zase to tam bylo. Tam. Úplně vzadu v chodbě dědovy chalupy. Ne, to není možný. Tohle se jí prostě jenom zdá. Pevně zavřela oči. Když je otevřela, bylo to tam pořád. Přece nejsem magnet na samý divný věci, pomyslela si a zavřela je znovu.

Po tváři ji pohladil závan ledového vzduchu. Děda určitě někde zapomněl zavřít okno a je tu průvan, utěšovala se v duchu. Současně věděla, že až oči otevře, všechna okna budou zavřená a po průvanu ani památky. Že neuvidí nikde nic kromě staré chodby s kamennou podlahou i zdmi a s poličkou, na které se děda chlubil svojí sbírkou starých žehliček.

Nepletla se. Když oči otevřela, viděla přesně to samé co vždycky. A slyšela dědu, který ji volal k večeři. Jenže stejně ani na chvilku nepochybovala, že ten stín v rohu chodby byl, že si ho nevymyslela. Že tady zase bylo něco, co sem vlastně vůbec nepatřilo. Věděla také, komu o tom má dát co možná nejrychleji vědět. To jediné ji trošku uklidňovalo...

Snil jsem o tom, že se do světa Temných vrátím jako hrdina. Jako nový vládce. Jako nejmocnější z mocných. Že budu v ruce držet meč Bušků a všichni, hlavně Temný pán, mi zaplatí za každíčké příkoří, za staletí strávená mezi obyčejnými lidskými červy, kteří nemají snad jedinou smysluplnou schopnost. Že jsem nad nimi nakonec nezvítězil? Co na tom?! Stěští nevědomých! Žádné dítě nedokáže nad Temnými vítězit věčně.

Když jsem se vrátil, čekal jsem trest. Vězení. Vyloučení ze společnosti Temných. Nesplnil jsem přece úkol. Nepřinesl jsem meč, díky kterému měl Temný pán získat moc nad světem lidí i nad světem černé magie a stát se pánem všehomíra. Jenže trest nepřišel. Tedy... ne takový, jaký jsem čekal. Místo trestu jsem se stal přehlíženým. Což je možná ještě horší. Nikdo se mnou nepočítá. Nikdo po mně nic nechce. Nedostávám žádné úkoly a poslání. Jsem poslední z posledních.

Raději bych neexistoval. Ale ještě raději bych znovu byl tím, kým jsem býval. Temným, který budil respekt. Temným, který byl pravou rukou Vládce. Temným, který snil o tom, že jednou bude i něčím víc. Nedokážu jen čekat, co bude dál. Jestli si Vládce udobřím a zase budu někým víc než pouhým stínem. S každým dnem, který uplyne, jsem rozhodnutější něco podniknout. A vím, že nebude trvat dlouho a mé rozhodnutí bude konečné...

Jakub se povaloval na posteli ve svém pokoji v pátém patře paneláku na pražském Proseku. Přemýšlel. Zíral u toho do stropu, jako kdyby čekal, že právě odtamtud na něj seskočí nějaká geniální myšlenka. Konec října, počasí nic moc a učitelka si přijde s nápadem, že si připomenou léto. Každý na dvě A4 napište, jaký byl váš nejlepší zážitek z letošních prázdnin. Co tam asi tak má psát, když o tom, co bylo vážně nejlepší a nejhustší, prostě psát nemůže?

Jakub se převálil na břicho. Občas ho zamrzelo, že o meči, který v létě ve Velharticích zachránili před temnými silami z dávného středověku, si s nikým povídat nemůže. Nahlas si vzdychnul. Co nadělá? Prostě napíše o nějaký výpravě na kolech. Taky jich pár podnikli a byly docela fajn.

Vzpomínka na výlety s tátou a s mámou ho donutila zapslouchat se do ticha panelákového bytu. Na tichu by nebylo nic divného, kdyby ovšem nebyli doma všichni tři. Koncem prázdnin to sice vypadalo, že máma tátovi odpustila, že kvůli zkoušce ekologického vozítka zapomněl doplatit dovolenou u moře a ta propadla... Teď měl ale Jakub pocit, že si to jenom namlouval. To každodenní ticho přece mluví samo za sebe, běželo mu hlavou. Dřív by bylo z kuchyně slyšet, jak si máma s tátou povídají, a teď nic. A když za nimi přijde, máma většinou něco plete a táta zírá do tabletu. To přece není normální...

Skoro násilím tyhle myšlenky zahnal. Určitě zase přehání. Jako v létě. Taky všechno viděl černě. Musí přestat vyšilovat. Najednou mu na stole pípнул mobil. Úplně nový mobil. Dostal ho první den školy. Po zážitku s Temnými a mečem ve Velharticích táta maličko pozměnil názor na moderní technologie a Jakubovi koupil docela

slušný dotykáč... Co kdyby se zase někdy dostal do problémů...?

Z displeje na něj svítila zpráva od Anežky. Jako vždycky stručná: **PŘIJEDEŠ NA PODZIMNÍ PRÁZDNINY?**

Jakub rychle vyťukal odpověď: **JO. V SOBOTU JSEM TAM. NĚJAKÝ PLÁNY?**

Čekal jen pár vteřin a telefon znovu zapípal: **NĚCO SE DĚJE A JE TO HUSTÝ.**

Jakub měl pocit, že se mu maličko zježily chlupy na ruku a vlasy v zátylku. Anežka nepřehání. Když napíše, že je něco hustý, tak taky je.

Rychle vyťukal: **NAPIŠ VÍC!**

Znovu jen pár vteřin a další pípnutí: **PROBEREME TO TADY! BUDU CELEJ TEJDEN, ČASU BUDE DOST.**

A další pípnutí: **DOUFÁM.**

Ticho v kuchyni bylo zapomenuto a Jakub jen v duchu počítal, za kolik dnů, hodin, minut a vteřin vyrazí do Velhartic k babičce. Moc počtů to nebylo, protože byl čtvrtek a odjet měl s mámou v sobotu. Na celý týden. Vlastně by tam měl být i s ředitelským volnem jen do středy, ale když máma viděla, jak se těší na partu (hlavně teda na Anežku, ale to jí zase tak moc nezdůrazňoval), rozhodla se, že ho na zbývajících dva dny omluví. Docela luxusní prázdniny. Musel uznat, že od mámy to byl skvělejší nápad.

Kolečka v hlavě se mu točila jako o závod. Co se asi děje? Že by se vrátili Temní? Tak rychle? Musí jim být přece jasný, že teď by si starej Bušek, teda Anežčin děda, nenechal meč dobrovolně sebrat před nosem... Nebo jde jen o to, že jsou zase ve válce s druhou velhartickou partou?

Blbost. To by Anežka nepsala, že je to hustý, a prostě by vyklopila do esemesky, o co jde. Navíc Honza s Michalem byli v létě jejich spojenci a příměří by jen tak nerušili. Vlastně už patřili víc k jejich partě než k té druhé...

S povzdechem se vrátil k přemýšlení o slohu. Radši to sepíše hned teď, ať má ve Velharticích klid... Teda pokud něco, co je hustý, může bejt současně klidný... Radši se rychle pustil do psaní. Když nic neví, stejně nic nevymyslí a jen by zbytečně ztrácel čas.

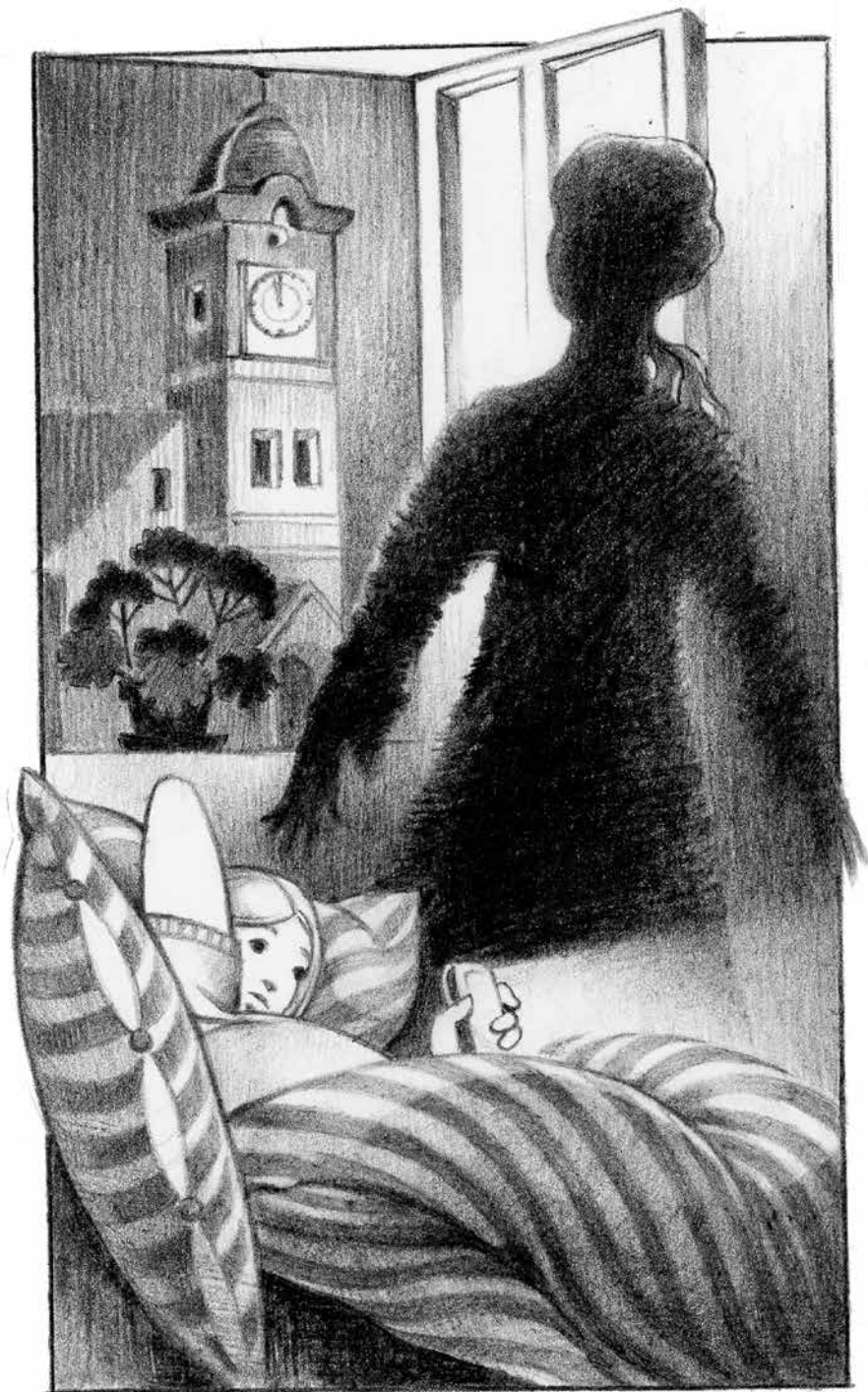
Hodiny na velhartickém kostele odbíjely půlnoc. Anežka ležela v posteli, peřinu přitáženou až k bradě, a zírala do tmy. Po esemeskování s Jakubem se sice trochu uklidnila a těšila se, až Kuba dorazí, ale s postupujícím stmíváním a pak s noční tmou se strach vrátil.

Z vedlejšího pokoje slyšela dědovo chrápání. Když někdy měla divoké sny a vzbudila se celá zpocená a vyděšená, úplně stačilo, aby slyšela právě tenhle zvuk, a hned se uklidnila a spala dál. Teď ale jako by dědova blízkost nic neřešila.

Najednou slyšela na chodbě tiché, opatrné kroky. Ne, děda to být nemohl. Jeho chrápání ani na chvilku neutichlo. Tak kdo tam chodí? A proč na dvorku neštěkal Pajda? Třesoucí se rukou Anežka zmáčkla tlačítko na mobilu a tmu prořal alespoň slabý paprsek namodralého světla. Anežka hypnotizovala dveře.

Potom se to stalo. Klika se pohnula a dveře se začaly pootevírat. Měla bych začít ječet, napadlo Anežku. Místo ječení si ale bleskurychle přetáhla peřinu přes hlavu. Pod duchnou bylo slyšet, jak jí jektají zuby... ale také se nedalo přeslechnout tiché vrznutí dveří. Zaskřípání prkna na podlaze. Zase vrznutí dveří. A tichounký hlas jako kdyby jí zašeptal do ucha: „Pomoz mi...“

Blbost. Duchové nešeptají. A procházejí dveřma. Neotevírají si je. Jelo Anežce hlavou, když ji pomalu vystrkovala zpod pruhované peřiny. Pokoj vypadal úplně stejně jako před chvílí. Jako kdyby se vůbec nic nestalo. Anežka přejížděla světlem z mobilu po stěnách, svítila na dveře, nikde nic.

Až pak najednou. Kousek od dveří na starém, skoro prošlapaném koberci ležel bílý šátek. Anežka vylezla z postele a pomalu k němu došla. Byla tak překvapená, že už dávno zapomněla na strach. Opatrně šátek zvedla. Byl z bílého plátna, vroubený jemnou krajkou. Anežka po něm opatrně přejela rukou. V jednom z růžků ucítila něco drsnějšího. Posvítla si mobilem a uviděla tři vyšitá písmena: FHV.

„Kdopak jsi?“ zašeptala Anežka.

Najednou se vůbec nebála. Blbost. Tohle zjevení jí neublíží. Něco jí říkalo, že spíš potřebuje pomoct. Jenže z vrzání dveří a šátku stejně nebyla o nic chytřejší. O to víc se těšila na Jakuba. Spolu na něco určitě přijdou. Zatím se ale může pokusit dozvědět se sama co možná nejvíc.

Nechápala to. Ta dívka se jí bála. Bát by se přece měla ona. Vůbec neměla zdání, kde vlastně je. Tušila jenom, jak se sem dostala. Nedávalo jí to vůbec žádný smysl. Proč je zrovna tady na tom místě? Mezi těmi divně oděnými lidmi, kteří mluví jazykem tak zvláštním? Skoro rozumět jim není. Nikdy nikde podobné odění neviděla ani u děvčat z jejich vesnice, ani u Bavorek, Italek či Francouzek. A ty vždycky udávaly v módě tón. Tyhle tady ani šlojír na hlavě nenosí a nohy jako muži odhalují. V jaké krajině to může být? Jak se to vlastně celé stalo? Kdo za to může? A hlavně... Jak se dostane zpátky? Domů... Na Herštejn... K otci. K sestřám. Půjde to vůbec? Jak se zdá, tohle děvče jí neporadí. Stejně to ale musí zkoušet dál. Přece v tomhle podivném domě nezůstane navždycky.

Anežka procházela setmělou chodbou a na cestu si svítila mobilem. Nikde nikdo. Potom ji najednou uviděla. Tiskla se mezi starou almaru a stěnu. Tvářila se vyděšeně. Anežka k ní natáhla ruku se šátkem.

„To je tvoje, vid?“ zeptala se. „Odkud seš a proč jsi takhle nastrojená?“

Dívka, která mohla být tak o rok starší než Anežka, ale v dlouhých šatech a s vlasy utazenými do přísného účesu vypadala

dospělejší, se ještě víc přitiskla do rohu. Anežka teď naopak byla úplně klidná. Ať je to kdo chce, ublížit jí nechce.

„Neboj se,“ řekla tiše. „Já jsem Anežka a ty mi něco chceš. Takže bys asi měla vylízt a vyklopit to.“

„Já... Vyklopit?“ nechápavě zašeptala neznámá dívka.

„Jako povědět...,“ opravila se Anežka. Fakt divná holka. „Pojď do mého pokoje, tady bysme mohly vzbudit dědu.“

Anežka dívce rukou naznačila, aby šla za ní. Neznámá ještě chvílku váhala, ale potom vylezla zpoza skříně a vydala se za Anežkou. Dlouhá sukně šustila na kamenné podlaze. Pak za oběma děvčaty zapadly dveře Anežčina pokoje, pod nimi se objevil proužek světla a nastalo velké povídání.

KAPITOLA DRUHÁ

Jakub s Pétou a s Anežkou seděli na zdi před Buškovou chalupou. Už na sobě sice neměli trička a kraťasy jako v létě, ale tepláky a mikiny, ale jinak jako by se vůbec nic nezměnilo. Oba zírali na Anežku s otevřenou pusou. Ta mluvila jako o život. Jako ostatně vždycky. Takže kluků – a toho, jak se tváří – si vůbec nevšímalá.

„No a teď se teda schovává ve stodole,“ konečně dopověděla všechno, co měla na srdci.

Jakub s Pétou si vyměnili nevěřící pohled.

„Ty nám tu tvrdíš, že se kamarádíš se strašidlem?“ zeptal se nakonec užasle Jakub.

Anežka se okamžitě nafoukla. Jaképak strašidlo? Je to krásná holka ze středověku. Taky Bušková. Teda trochu vzdáleně, ale taky. A dokonce je zrzavá jako ona. Tak co kdyby byli tak laskaví a nechali si ty pitomý řeči.

„Fajn. Není to strašidlo, je to duch. Stejně ale... Seš si jistá, že si z tebe někdo nedělá srandu?“ zeptal se opatrně Jakub a Péťa jen souhlasně přikyvoval. Copak je to vůbec možný, aby se jim děly pořád jen samý divný věci? A tak rychle po sobě?

Anežka jen bezmocně rozhodila rukama. A to jako možné je, že jsou tak nechápaví? Není to ani strašidlo, ani duch. Je úplně stejně živá jako oni všichni tady. Prostě se sem nějak dostala. Legraci si z ní nedělá. Už jenom to, jak mluví. Potřebuje pomoct.

„Že si vybrala zrovna tebe...“ zapochyboval nahlas i Péťa.

Anežka jen obrátila oči v sloup. „Jsi neslyšel? Je Bušková!“

Jakub chvíli nic neříkal. Fakt je, že Anežka nikdy nekecala. Proč by měla teď. Nejlepší bude jít se na tu holku podívat. Jestli kecá, on to pozná. Ale proč by to dělala? A proč by dobrovolně přespávala ve stodole...? Moc otázek a žádná odpovědi. Musí ji vidět a tečka. Pak Jakub seskočil ze zdi.

„Ukaž nám ji. Jestli jí máme pomáhat, tak se s ní stejně musíme seznámit. Čím dřív, tím líp,“ řekl rázně.

Anežka přikývla, věděla, že má pravdu. Maličko ji štválo, že jí kluci nejspíš až tak úplně nevěří, ale dokud si nepromluví s Františkou, tak ani věřit nebudou. Husím pochodem se tedy všichni vydali k Buškově stodole.

Stodola byla stejně tak neudržovaná jako celá chalupa. Vrata při otvírání příšerně skřípala. Uvnitř to ale krásně vonělo senem, kterého měl Bušek vždycky víc než dost. Králíci a dvě kozy ho vždycky dokázali zpracovat snad do posledního stébla. Kluci Anežce zvědavě nakukovali přes rameno, ale v šeru stodoly neviděli nic a nikoho.

Chtěl jsem ji. Tatínkovu oblíbenkyni. Kdyby se mi dostala do rukou, věděl bych hned všechno. Bojovný Jan z Herštejna, který se nebojí Bavorů ani králova vojska, by ji nedokázal poslat na smrt. A já... já bych změnil minulost, a tím i celou budoucnost. Nebyli by žádní maličci. Moje bloudění časem by skončilo tady a teď.

Jenomže mi zmizela. Cestou, kterou jsem si nedokázal představit ani ve svých nejbujnějších představách. A že jsem si toho od chvíle, kdy mě Pán vyslal pátrat po Meči, napředstavoval už dost a dost. Vlastně si ani nejsem jistý, jestli skutečně zmizela tak, jak já si myslím. A pokud ano, tak kam vlastně zmizela. Ale ten obraz v jejím zmizení roli hrál. Byl tím posledním, čeho se její bledá ruka dotkla. Pak byla najednou pryč.

Zkusil jsem to taky. Dotknout se ho... Jenže nic. Prostě jsem dál stál před obrazem, před jejím portrétem, z kterého na mě pyšně shlížela, a marně jsem přemýšlel, co přesně se tady stalo. Nemůžu ale ztrácet čas. Opustil jsem svět Temných s výjimečným svolením svého Pána. Můj čas je ještě omezenější, než byl kdy předtím. Dostal jsem poslední příležitost. Můj Pán myslí, že je to příležitost k tomu, abych mu konečně přinesl Meč. Já si myslím, že je to příležitost, jak konečně získat veškerou jeho moc.

Nezbývá mi tedy nic jiného než najít onoho italského mazala. Taliána, který namaloval obraz Herštejnovy nejoblíbenější dcery... a dostat z něj, jaké tajemství ten portrét skrývá. Jenom tak ji zase najdu. Jenom tak najdu Meč. Musí tu někde být, protože Herštejn

je příbuzným Bušků. Větev, která přežila až do těchhle dnů. Kdo jiný by měl Meč u sebe mít než pokračovatel rodu...

Konečně se v šeru trochu rozkoukali a najednou ji uviděli. Vykukovala zpoza jednoho z trámů, které podepíraly vysoký krov. Byla oblečená do zelenkavých šatů podšitých další látkou, která barvou připomínala červánky, a vlasy měla složitě vyčesané, ozdobené vínkem s perlami, které byly stejné jako ty, které zdobily její šaty. Sice jí z nich teď trčela stébla slámy, ale přesto bylo jasné, že se dívají na šlechtičnu... navíc na šlechtičnu, která se opravdu až nápadně podobala Anežce... Teda pokud si z nich všech někdo jen tak neutahuje. Jakub si byl ale čím dál tím jistější, že tohle není vtíp. Že okolo Anežky se zase děje něco moc divného. A když kolem Anežky, tak dost možná i kolem samotného meče.

Anežka na dívku, která vypadala maličko vyjukaně, přátelsky mávla.

„Pojď sem. Neboj. To jsou kámoši,“ řekla vesele, ale druhá zrzka se na ni dívala dost nechápavě.

„Musíš mluvit pořádně,“ řekl Jakub trošku důležitějším tónem, než bylo třeba. Pak se otočil k šlechtičně za trámem. „Jste přátelé. Přicházíme v míru.“

Anežka protočila oči, ale musela uznat, že Jakub se nejspíš do Františčina slovníku přesně trefil. Vystoupila totiž zpoza trámu, přihladila si účes i sukni a zářivě se na něj usmála.

„Jsi asi učenec, že hovoříš stejně jako moudří muži, kteří často navštěvují mého otce,“ řekla vážně.

Anežka s Pétou vyprskli. Učenec! To je fakt pecka! Jakub je probodl pohledem a bledinká, vílu připomínající dívka se už zase tvářila nechápavě.

„Omluvte je, slečno,“ řekl Jakub a na okamžik se zdálo, že snad vystřihne poklonu jak z historického filmu. „Nevyznají se ve vašich časech.“

Dívka popošla ještě kousek směrem k vratům od stodoly a bledé podzimní sluníčko jí dopadlo na tvář a na vlasy barvy mědi. Oba kluci na ni zírali pomalu s otevřenými pusami. Rozhodně se

ani jeden z nich netvářil jako učenec. Anežka už už chtěla něco poznamenat, ale pak se sama zarazila... Teprve teď jí došlo, jak moc je její zatím tajná přítelkyně krásná.

Musela si ale přiznat, že se jí vůbec nelíbí, jak se na ni Jakub dívá. Celé léto měla pocit, že JEMU se nelíbí, jak se ONA dívá na Viktora. A teď se najednou on dívá úplně stejně na nějakou středověkou šlechtičnu. Když se to tak vezme, tak je jí vlastně okolo pěti set let. Vlastně pět set a něco. Ten má teda vkus! Anežka si málem nahlas odfrkla, ale pak se zarazila. Co blbne? Jakub je kámoš. Tak proč by měla dělat dusno kvůli nějaký středověký zrzce. Jako kdyby o něco šlo. Vráti jí do středověku, ona bude ráda a Jakub nebude mít na koho zírat. Nahlas si ale jenom trochu odkašlala.

„Tak já bych vás aspoň představila,“ přerušila ticho a zírání. Teda aspoň to Jakubovo. Péťa zíral dál. Až do něj Jakub musel mírně ždůchnout. Pak Anežka pokračovala. „To je Františka Herštejnská z Velhartic.“

Dívka udělala půvabné pukrle.

„Tohle je Jakub. A to je Péťa.“

„Petr,“ zamumlal Péťa a ani na chvilku nespouštěl oči z Františky. Ta zase z Jakuba. A Anežce už zase začínali jít na nervy všichni tři.

„Smím se zeptat, z jakých jste rodů?“ zeptala se Františka. Najednou vypadala úplně stejně zvědavě jako kterákoli holka z jednadvacátého století. Jen ji zajímaly trošku jiné věci.

„Tedy... z rodů...“ i učenec Jakub maličko tápal ve vysvětlování. „My už rody nějak moc nemáme. Spíš rodiny... prostě obyčejná příjmení... Já jsem Šimek. Péťa... Petr je Vlk... a Anežka...“

Nedomluvil, protože Františka mu skočila do řeči: „Je z rodu Bušků. Já vím. Moje vzdálená příbuzná.“

Přejela pohledem po obou klucích a očima jí problesklo lehké zklamání.

„Vy dva jste tedy z prostého lidu...“

Jakub s Anežkou si vyměnili letmý spiklenecký pohled. Tohle nebude jednoduché. Aby se jim vůbec podařilo nějak se domluvit. Jen Péťu Františka zřejmě okouzila natolik, že by mu nevadilo, ani kdyby ho rovnou nazvala svým poddaným.

„Dá se to tak říct. Teda... já... my... jsme spíš z těch učenců a... a bohatých sedláků...“ improvizoval Jakub.

Pétovi ani jeho rodiče by se v tomhle popisu sice nejspíš nepoznali, ale zdálo se, že jeho odpověď Františku potěšila. Jakub tedy neztrácel čas. Podle všeho šlechtičny byly asi opravdu rozmarné. Lepší mluvit s nimi ve chvíli, kdy jsou spokojené.

„Spíš bychom teď asi měli mluvit o tobě. Proč jsi vlastně tady?“

Povýšená šlechtična byla najednou pryč. Před Jakubem najednou stála ta samá vyděšená holka, která se ještě před chvílí schovávala za trámem.

„Já nevím...“ špitla a měla pláč na krajíčku.

„A jak ses sem dostala?“

Odpovědí mu bylo jen pokrčení rameny.

„Podle všeho prošla obrazem...“, odpověděla Anežka místo svojí středověké příbuzné.

„Tak to snad musí vědět, ne?“ nechápal Jakub.

„Neví. Prej snad...“, referovala dál Anežka. Mezitím už se všichni usadili pohodlně na seně.

„Co na to tvůj děda?“

„Nic. Von to neví,“ řekla s bohorovným klidem Anežka.

Teď zase nevěřícně zíral Jakub. Jak je to možné? Objeví se tu holka z dob jeho dávných předků, a ona mu nic neřekne? Co kdyby to mělo něco společného s mečem?

„S jakým mečem?“ zvědavě se ozvala Františka. Tohle slovo znala až moc dobře. Její otec Jan Herštejský z Velhartic si se všemi možnými meči rozuměl až příliš dobře. Bavoři by mohli vyprávět.

Ve stodole se rozhostilo úplné ticho. Všem třem, protože už i Péta se stačil trochu vzpamatovat a sledoval, o čem se mluví, běželo hlavou jedině. Nic o ní nevědí. Co jí vlastně mohou říct? Nakolik jí věřit? Konec konců, posledně si Temný také půjčil ženskou podobu... Dokonce velmi hezkou a okouzující ženskou podobu. Proč by teď nemohl vypadat jako šlechtična z patnáctého století?

„Kde je moje dcera, pane? Podle služebných jste byl poslední, s kým mluvila,“ Jan Herštejský se pronikavě díval na mladého muže, který

se na hradě objevil se skupinou nově najatých žoldáků. Mužů, kteří přišli z nejrůznějších zemí a ze služeb pro ty nejrůznější pány.

Mladý muž, který se představil jako Jan a nikdy nepoužil žádné příjmení ani žádný přídomek, se mu líbil. Nevadilo mu, že o něm vlastně nic neví. Nevěděl nic o valné většině mužů, kteří pro něj a s ním bojovali proti Bavorům, kteří se podle Herštejnova mínění chtěli příliš roztahovat na územích, jež považoval za svá. Tak jako ho nezajímalo u jiných, z jakých pocházejí rodů a jaké mají majetky, nezajímalo ho to tohle všechno ani u Jana. Nebyl hloupý a stačil si všimnout, že tenhle žoldák má vychování a nejspíš i majetek. Navíc neměl strach pustit se do jakékoli šarvátky s Bavorsy a v lesích okolo mohutného herštejnského hradu se pohyboval jako doma.

V hloubi duše neměl hradní pán nic ani proti tomu, aby se Jan ucházel o některou z jeho dcer. Nemusel si tedy vybrat zrovna jeho nejmladší a nejoblíbenější, ale kdyby se tak stalo, nic by nenamítal.

Vlastně ještě před chvílí by býval nic nenamítal. Jeden ze strážných mu ale přišel říct, že se mu zdálo, že Františka před Janem utíkala. To se mu nelíbilo. Rytíři podle něj sice neměli být přespříliš zjemnělí, ale urozené dámy by neměly mít důvod před nimi prchat. Alespoň ne dcery jejich dobrodinců. Teď tedy spaloval Jana pohledem a čekal na jeho odpověď.

Jan pohledem neuhnul.

„Nemluvil jsem s ní. Jen okolo mě proběhla. Vypadala vyděšeně. Rozběhl jsem se za ní, ale dala mi jasně najevo, že o moji společnost a doprovod nestojí,“ odpověděl bez zaváhání.

Herštejnský musel uznat, že stejně dobře, jako vládne mečem a dýlkou, vládne Jan i slovem. Neshledával jediný důvod, proč by mu neměl věřit. Na okamžik se zamyslel.

„Podívej se po ní, pane. Nechtěl bych, aby odešla z hradu a potulovala se sama po okolí. Sám víš, že tu není bezpečno,“ napůl Janovi přikázal, napůl ho požádal.

„Možná se vydala za tím italským malířem... jestli tu ještě někde přebývá...,“ nahlas se zamyslel Jan.

Herštejn přikývl. Ano. Byla to jedna z možností. Sám dopřál svojí dceři, aby Ital, podle tamější rozmáhající se módy, namaloval